

HET MEISJE MET DE ONDERRUGTATTOO

Amy Schumer

Het meisje met de onderrugtattoo

the house of books

Oorspronkelijke titel: *The Girl With The Lower Back Tattoo*
Oorspronkelijk uitgegeven door: Gallery Books, New York 2016
© Amy Schumer, 2016
© Vertaling uit het Engels: Marjet Schumacher en Sylvia Wevers, 2016
© Nederlandse uitgave: The House of Books, Amsterdam 2016
Omslagontwerp: Annemarie van Pruysen, Den Bosch
© Omslagfoto: Mary Ellen Matthews
Typografie: Crius Group, Hulshout

ISBN 978 90 443 5063 0
ISBN 978 90 443 5064 7 (e-book)
NUR 320

www.thehouseofbooks.com
www.overamstel.com

OVERAMSTEL

uitgevers

The House of Books is een imprint van Overamstel uitgevers bv

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden veelevoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor Kimby en Jasy

Memo aan mijn lezers

Hoi, Amy hier. Ik heb een boek geschreven! Dat is iets wat ik al heel lang wilde, want ik hou ervan om mensen op te beuren en aan het lachen te maken. Sommige dingen die je in dit boek zult lezen, zijn grappig, zoals de keer dat ik in mijn broek heb gescheten in Austin. En sommige dingen zijn lichtelijk deprimerend, zoals de keer dat mijn zusje en ik bijna zijn verkocht als seksslavinnen in Italië. Geintje. Geen van deze verhalen staat in dit boek, al zijn ze allebei helaas wel waargebeurd.

En nu we het er toch over hebben: alles in dit boek is echt gebeurd. Het is allemaal waar en niets dan de waarheid, zo helpe mij God. Maar het is niet de héle waarheid. Geloof het of niet: ik vertel jullie niet alles.

Dit boek is niet mijn autobiografie. Zo'n ding schrijf ik wel als ik negentig ben. Ik ben net vijfendertig geworden, dus ik heb nog een lange weg te gaan voordat ik klaar ben voor memoires. Voorlopig wil ik deze verhalen aan jullie kwijt, over mijn leven als dochter, zus, vriendin, comedian, geliefde, onenightstand, werknemer, werkgever, minnares, vechter, hater, pasta-eter en wijndrinker.

Ik wil ook graag duidelijk maken dat dit boek GEEN ZELFHULP OF ADVIEZEN biedt. Er is mij de afgelopen jaren regelmatig gevraagd om een artikel te schrijven over een bepaald onderwerp, bijvoorbeeld hoe je een man vindt. Of hoe je een man houdt. Of hoe je op het juiste moment over het perineum van een man wrijft. Ik weet niet hoe die dingen allemaal moeten. Ik ben een complete randdebiel en ik weet nergens iets van, dus ik heb jullie geen enkele wijsheid

te bieden. Maar wat ik wel kan doen, is jullie mijn fouten en mijn lach en mijn traan laten zien. Ik weet wat belangrijk is voor mij, en dat is mijn familie (niet allemaal, god bewaar me, maar een aantal van hen). En dat ik met vrienden lol kan maken en van het leven kan genieten. Én, natuurlijk, een orgasme op zijn tijd. Minimaal eenmaal daags is naar mijn idee het best.

Dus nou ja, ik hoop dat je mijn boek leuk vindt, en zo niet: vertel het alsjeblieft niet verder.

Wish me luck!

Open brief aan mijn vagina

Ten eerste: het spijt me. Ten tweede: graag gedaan.

Ik weet dat ik je heb blootgesteld aan van alles en nog wat. Ik heb hete was over je heen laten gieten en je laten kaalplukken door wildvreemden. Sommige van deze wildvreemden hebben je laten verbranden, al had ik nog zo tegen hen gezegd dat je een heel gevoelige huid hebt. Maar het was mijn fout dat ik naar een schimmige tent in Astoria in Queens ben gegaan, waarvan jouw onderbuikgevoel zei dat het misschien wel een drugspand was. Het was mijn schuld dat je schimmel- en urineweginfecties hebt opgelopen en te lang panty's en corrigerend ondergoed hebt gedragen, ook al wist ik dat je er problemen aan zou kunnen overhouden. En ik wil graag mijn excuses aanbieden voor Lance uit het lacrosseteam, die jou behandelde alsof hij geld van je moest zien los te peuteren. Dat was echt niet fijn, en ik snap heel goed dat je daar pissig over was. Maar je hebt ook een heleboel leuke bezoekers gehad, hè? Toch? Je moet toegeven dat we een hoop lol hebben gehad samen. Ik heb er zelfs voor gestreden om je ronduit 'kut' te mogen noemen op tv, omdat ik weet dat je dat liever hebt.

Nu ik ouder word, doe ik werkelijk mijn best om alleen mensen binnen te laten die lief voor je zijn, en voor mijn gevoel heb ik gedaan wat ik kon om je gezond te houden. Ik weet dat ik soms mensen in je laat zonder condoom, maar, even om mezelf te verdedigen: dat voelt veel lekkerder en het waren alleen mensen met wie

ik een vaste relatie had en die ik vertrouwde. Nou ja, grotendeels. Maar daar zijn we echt goed doorheen gezwijnd, hè?

Sorry ook voor de keer dat ik seks had met mijn nieuwe vriendje en we na afloop het condoom niet meer konden vinden, tot ik me drie dagen later realiseerde dat het in mij was blijven steken en ik 'tot het gaatje moest gaan', zoals dat heet, om het eruit te vissen. Dat moet echt balen zijn geweest voor jou. Of misschien was het juist leuk om zo lang bezoek te hebben? Hoe dan ook, mijn fout!

Dus wat denk je ervan? Zullen we samen een biertje doen? Oké, prima, niets met gist erin. En jij trakteert.

Mijn enige onenightstand

Ik heb in mijn leven maar één onenightstand gehad. Ik weet het, sorry dat ik iedereen moet teleurstellen die denkt dat ik permanent rondloop met een margarita in de ene hand en een dildo in de andere. Misschien vloeit dat misverstand voort uit het feit dat ik op het podium mijn absurdste, afschuwelijkste seksuele herinneringen bij elkaar zet – en dan hebben we het over het indrukwekkende totaal van een stuk of vijf ervaringen in de loop van vijfendertig jaar. Wanneer je die allemaal achter elkaar hoort, klinkt het waarschijnlijk alsof mijn vagina een draaideur bij Macy's is in de decembermaand. Maar ik praat over dit handjevol onfortuinlijke gebeurtenissen omdat het niet grappig of interessant is om te horen over iemands gezonde, alledaagse, liefdevolle seksleven. Stel je voor dat ik op het podium zou zeggen: 'Dus ik lag gisteravond in bed met mijn vriend en we hielden elkaar op een betrokken, liefdevolle manier vast, en daarna heeft hij teder de liefde met me bedreven.' Het publiek zou de zaal uit lopen, en ik met hen.

Bovendien: zelfs ik haal mijn seksuele podiumpersoonlijkheid en mijn redelijke, verstandige, ware ik wel eens door elkaar. Soms probeer ik mezelf wijs te maken dat ik in staat ben tot emotionele seks van het soort waar ik mannen én Samantha uit *Sex and the City* altijd over hoor praten. En ik heb heus mijn momenten, maar 99,9 procent van de tijd zit ik zo niet in elkaar. Ik heb zelfs nog nooit een avontuurtje beleefd met een gozer na een van mijn shows. Hoe

sneu is dat? Ik tour al twaalf jaar, en ik heb niet één keer na afloop een ontmoeting gehad met een vent, hem mee naar huis genomen of zelfs maar met hem gezoend. Niets van dat alles. Ik ken een aantal mannelijke comedians die zeggen dat ze nog nooit een wip hebben gemaakt zonder dat de dame in kwestie hen eerst had zien optreden. Bij mij is het precies andersom. Ik doe dit niet voor de lul. Ik hou van een normale dosis seks, en meestal met iemand met wie ik een relatie heb, en dan lig ik daar gewoon in de blijebabyhouding geluidjes te maken alsof ik het naar mijn zin heb. Wanneer ik single ben en er dienen zich onenightstands aan, dan ben ik over het algemeen nog steeds behoorlijk zuinig op mezelf, en van de gedachte dat een of andere onbekende pik me entert, gaat mijn hart niet sneller kloppen. Nou ja, behalve die ene keer dan...

Ik was bezig met een tournee, en onderweg tussen twee afgrijpselijke steden: Fayetteville in North Carolina en Tampa in Florida. Dat durf ik op te schrijven zonder bang te zijn dat ik die mensen boos maak, want ik weet heel zeker dat daar nog nooit iemand een boek heeft gelezen. Geintjegeintjegeintjegeintjegeintje (maar niet heus). Wanneer je reist tussen twee van dat soort steden, krijg je het genoegen om te vliegen in het allerkleinste rolstoelbusje aan het firmament dat om de een of andere reden nog steeds een vliegtuig mag heten. Je moet bukken bij het instappen, de propellers zijn de hele vlucht lang te horen, bovendien hoor je heel in de verte iemand 'La la la la la bamba' zingen, al hoop je dat dat laatste alleen in je hoofd is.

Het was 's morgens vroeg en ik had een kater. Zoals ik al zei: ik had een show gespeeld in Fayetteville, en daar is na afloop geen ander vertier dan drinken tot je ogen dichtgaan. Ik ging naar het vliegveld zoals ik dat meestal doe: met nul make-up en dito beha, een joggingbroek, een t-shirt en platte schoenen. Ik ben niet iemand die er 's morgens schattig uitziet. Ik zou durven beweren dat ik er precies zo uitzie als Beetlejuice, het Michael Keaton-personage, niet de vaste gast in het radioprogramma van Howard Stern. Ik zat

midden in een heerlijke periode in mijn leven waarbij niemand foto's van me maakte, tenzij ik zélf iemand fotobomde. Ik was gewoon een gezellige meid van eenendertig die haar mond opentrok, en zich realiseerde dat ze was vergeten haar tanden te poetsen – nou ja, niet zozeer vergeten, het was meer dat ik mijn tandenborstel in Charleston had laten liggen, en het kwam niet in me op om een nieuwe te kopen in North Carolina. Eén manier om voor mezelf vast te stellen dat ik de avond daarvoor te veel heb gedronken, is wakker worden met rodewijntanden en genoeg uitgelopen eyeliner onder mijn ogen om te kunnen doorgaan voor een aanvaller van de New England Patriots. Wat ik maar wil zeggen, is dat ik er op die bewuste ochtend weezinwekkend uitzag en stonk naar curry, en als iemand een dollar in mijn koffiebeker had gestopt in de veronderstelling dat ik een dakloze was, zou ik gedacht hebben: yep.

Ik kwam bij de veiligheidscontrole en daar was hij: een rossige, robuuste vent van één meter zevenentachtig en een jaar of vijfender-tig. Mijn eerste kus was met iemand met rood haar, dus ik ben altijd een zwak blijven houden voor roodharigen. Hij was de mooiste man die ik ooit had gezien en ik kreeg ter plekke zin, puur door naar hem te kijken. Even voor alle duidelijkheid: DAT GEBEURT FUCKING NOOIT. Dag in, dag uit kijken mannen naar langslopende vrouwen in rokjes en strakke spijkerbroeken en krijgen daar een piepkleine erectie van, of op zijn allerm minst een licht gevoel van opwinding. Maar bij vrouwen gebeurt het zelden dat ze een gast zien en denken: llllllékker! Ik stond hem van top tot teen te bekijken in een poging een centimeter aan hem te ontdekken die géén Gaston uit *Beauty and the Beast* schreeuwde, maar nee hoor. Het enige wat aan hem ontbrak, was de paardenstaart plus het strikje om eerdergenoemde paardenstaart.

Ik zuchtte hoorbaar, en voordat hij door de metaaldetector liep, keek hij me aan. Al het bloed stroomde naar mijn vagina, en ik glimlachte naar hem, om me vervolgens meteen weer te herinneren dat ik eruitzag als Bruce Vilanch. (Voor degenen die niet weten wie

dat is en te lui zijn om te googelen: denk kerkuil met een blonde pruik.) Ik ging door de veiligheidscontrole en liep naar mijn gate en bám! Daar was hij weer en hij leek nog sexyer dan daarvoor. Hij droeg een shirt met een ronde hals en lange mouwen dat precies strak genoeg om zijn borst spande om te kunnen zien dat-ie lekker in zijn vel zat. Het was overduidelijk dat je in het gebied onder zijn shirt je wang zou willen neerleggen om al zijn feromonen in te ademen tot hij je nam zoals Marlon Brando in *Streetcar* of Ryan Gosling in *annnnnyyyyythiiiiinnnnnngggg*.

Ik rende de toiletten binnen om wat make-up te zoeken in mijn handtas, die echt een bodemloze put is wanneer ik iets nodig heb (ook wanneer ik niets nodig heb trouwens). Ik lieg niet als ik zeg dat je een heel struisvogelnest zou kunnen vullen met de inhoud van mijn handtas. Ik zal nooit meedoen aan een ‘Wat zit er in je handtas?’-rubriek in een celebritymagazine, want dan zou men het hele assortiment fijne en gore verrassingen zien dat erin zit en waarschijnlijk denken dat ik moest worden opgenomen. Ik vond wat blush en lipbalsem, en dacht: perfect. Meer heb ik niet nodig om mezelf te transformeren van een zesje tot een tien. Ik keek in de spiegel, zag het rodevlekkenfestijn dat ik had aangericht, en lachte mezelf vierkant uit. *Fuck it*. Ik rolde mijn joggingbroek op tot halverwege mijn kuit, met het idee: laat ik mijn sterkste punten accentueren. Ik poetste mijn tanden met mijn vinger en plensde links en rechts water over mezelf heen. Ik schreed naar buiten alsof ik op een catwalk liep en zweefde finaal langs hem heen. Hij keurde me geen blik waardig in de terminal, geen moment.

Ik kocht kauwgom en een tijdschrift met Jennifer Aniston op de voorkant en stapte in het vliegtuig, verslagen. Ik kwam bij mijn piepkleine stoeltje bij het raam en begon te lezen over Jennifer die alleen zou sterven en hoe oneerlijk dat was, en toen kwam hij ineens het vliegtuig binnenstappen. Hij liep door het gangpad en ik volgde hem met mijn blik, zijn armen één bonk spieren, zijn enorme handen om zijn tas geklemd terwijl hij tussen de stoelen door laveerde.

Ik dacht bij mezelf: als hij langsloopt, kan ik misschien doen alsof ik moet niezen... en dan voor hem op de grond neervallen... en dan struikelt hij en valt pardoes in me. Toen zag ik hem kijken naar de stoel pal naast de mijne.

Nee, dacht ik. Het kan niet waar zijn dat hij naast me zit. Nee, nee, nee. JA dus! Game, set, fucking match, dacht ik bij mezelf. NU GAAT HET GEBEUREN.

Ik praat nooit met mensen in een vliegtuig. Het is altijd weer een gigantische gok die al heeft geleid tot allerlei narigheid. James Toback (googlel hem) die tegen me zei dat je 'een vrouw nooit echt kent totdat je haar kont hebt gelikt', nog voordat we zelfs maar waren opgestegen. En een vrouw die me drie uur lang foto's van haar dode vogeltje liet zien. Maar op deze vlucht sprak ik hem onmiddellijk aan.

'Hoi, ik ben Amy.'

Hij glimlachte, zodat er een klein spleetje tussen zijn voortanden zichtbaar werd. Ik vind mannen met een spleetje woest aantrekkelijk. 'Hoi, ik ben Sam,' zei hij met een Engels accent.

Al snel begreep ik dat hij bij de Britse versie van de mariniers zat en maar voor een paar dagen in het land was. Ik kon het gewoon niet aan. Het was me allemaal te veel. Ik voelde me bezeten en verloor volledig de controle over mijn stem, zoals Sigourney Weaver aan het eind van *Ghostbusters*. Ik stond in vuur en vlam, zoals ze dat zeggen. Wie zeggen dat? Geen idee. Kop dicht en doorlezen over hoe ik word genomen door deze Britse superheld. We stegen op en ik deed alsof ik serieus vliegengst had. Er was nul turbulentie, maar toch vond ik aanleidingen om zijn arm beet te pakken en mijn gezicht te begraven in zijn schouder, waar ik zijn geur inhaleerde. Ik bood mezelf schaamteloos aan, en we moesten allebei lachen omdat ik zo opdringerig was. Mijn clitoris klopte als *Het verraderlijke hart* en ik moest alsmaar denken aan het liedje van 98 Degrees: 'Give Me Just One Night (Una Noche)'. Hoewel ik destijds enigszins beroemd was, had hij nog nooit van me gehoord, wat eveneens een enorme

pre was. Ik zei tegen hem dat ik die avond een show moest spelen en dat ik na afloop misschien wel iets met hem wilde afspreken. We wisselden e-mailadressen uit en ik bad tot iedere god dat het zou gebeuren.

Ik ben een paar keer in de situatie geweest waarin ik een onenightstand had kunnen hebben en het gewoonweg niet kon doorzetten. Eén of twee keer zei mijn instinct nee. Het voelde niet veilig. Maar meestal is het puur luiigheid waarom ik besluit het niet te doen. Dan denk ik aan praktische zaken, zoals: Wanneer kan ik weg zodat ik een bord pasta kan gaan eten? We hebben geen relatie met elkaar, dus ik kan geen huiselijke dingen doen zoals tandenpoetsen en mijn gezicht wassen en mijn oogmasker opzetten en mijn oordoppen indoen. Het hoort stomend en sexy te zijn, maar ik zie eruit als een blonde Shrek zodra de klok middernacht heeft geslagen. Hoe zal de ochtend verlopen? Wat zeggen we dan tegen elkaar? Bestel ik een Uber voor hem? Stel nou dat hij iets kwetsends zegt of dat hij ochtendseks wil terwijl we allebei weten dat mijn vagina tegen die tijd ruikt als een kom noedelsoep? Ik ben gewoon te lui en te praktisch aangelegd voor onenightstands. Ik denk na over de consequenties en ik drink niet meer zoals ik deed in mijn studententijd.

Dat mag dan allemaal wel zo zijn, maar de situatie met Sam voelde anders. Hij was een enorm lekker ding, echt een sprookje. Zelfs zijn accent maakte dat hij niet van deze wereld leek. Het kon ook geen kwaad dat hij de volgende ochtend bij het krieken van de dag zou terugkeren naar zijn eigen verre land. Nadat we op het vliegveld ieder ons weegs waren gegaan, ging ik mijn show doen, en al die tijd hoopte ik onwillekeurig dat hij iets van zich zou laten horen. En ja hoor, toen de show was afgelopen, had ik een mailtje van hem waarin hij me vroeg hoe het was gegaan. Ik grapte dat ik was ontdekt en dat ik het helemaal zou gaan maken in dit wereldje.

Hij schreef terug: *Door wie ben je ontdekt?*

Ik schreef: *Een goochelaar. Ik word zijn assistente.* Zelf vond ik dat tamelijk geestig.

Hij schreef: *Gaat hij je doormidden zagen?*

Ik antwoordde: *Ik hoopte eigenlijk dat jij dat zou doen.*

BAM! Dat is het meest seksueel-agressieve maar welgemeende wat ik ooit heb geschreven. En het werkte.

We spraken af om elkaar te treffen in de dansclub in de lobby van mijn hotel. We dronken een half biertje, dansten op Ice Cube die ons vertelde dat *'we can do it if we put our back into it'*, en toen zijn we gegaan. Door de felverlichte lobby lopen en in de schemerdonkere lift stappen was wel even een hoop realiteit voor de zinderende affaire waar we allebei naar streefden. Dingen die in de lift zoal door mijn hoofd schoten, waren: neuk me neuk me neuk me neuk me neuk me.

Mijn seksuele zelfvertrouwen had in die periode in mijn leven echt een flinke oppepper nodig. Ik had onlangs te horen gekregen dat een gozer op wie ik verliefd was geweest en ooit mee had gedate – homo was. Hoewel dat allemaal al lang geleden was toen hij tegenover mij uit de kast kwam, was ik er evengoed kapot van. Bovendien ging ik aan mezelf twijfelen. Deze persoon, die me zo lang het gevoel had gegeven dat ik mooi en sexy was, viel op mannen. Ik dacht: lijk ik dan op een man? Wanneer je ouder en wijzer wordt, krijg je je zelfvertrouwen van binnenuit, en niet van degene met wie je het bed deelt. Maar op dat punt in mijn leven was de ontdekking dat iemand met wie ik had gedate homo was, iets waar ik het heel moeilijk mee had. Het kostte me moeite om mezelf te zien als een seksueel wezen en ik had nauwelijks enig gevoel van eigenwaarde.

En toen was daar Sam: een mooie, mannelijke droom van een vent die deze dame wel wilde helpen om zichzelf terug te vinden. Die lift naar boven kon me niet snel genoeg gaan.

We kwamen bij mijn vergaderzaalachtige kamer, en kwamen direct ter zake.

In een poep en een scheet had ik mijn tas op de grond gesmeten, en we kleedden ons uit tot op ons ondergoed en stapten in bed. Er bestond geen enkele twijfel over wat we daar deden. We hadden

allebei hetzelfde doel voor ogen: elkaar verslinden. Iiiieewww, ik weet het, sorry. Maar het is echt zo. Alles voelde goed. Hem kussen voelde goed. Zijn lichaam voelde goed. We gingen ervoor. Ik kan hier geen *Fifty Shades* gaan zitten doen en een sensuele alinea schrijven, dus ik zal jullie gewoon wat feiten geven. We waren allebei erg mondig (orale seks). We wisten allebei niet wat we meemaakten (we kwamen allebei meerdere keren). Hij was heel dankbaar en opgetogen (we gaven elkaar op een gegeven moment een high five). En het voelde fantastisch (de seks, niet de high five). Na de deprimerende ontdekking dat een man met wie ik veel seks had gehad op mannen viel, was het ongelofelijk om in de armen van dit hemelse wezen te worden genomen en het gevoel te krijgen dat ik begeerlijk en mooi was. De seks was volmaakt. Hij was volmaakt. We waren allebei in extase en genoten met volle teugen van iedere geur, ieder geluid en iedere aanraking.

Toen we eindelijk klaar waren, zei ik tegen hem dat ik echt heel blij was dat we elkaar hadden ontmoet en wenste hem het allerbeste. Hij kon niet geloven dat ik niet wilde dat hij bleef. Hij kon het zozeer niet geloven dat hij bleef en we nog minstens drie keer seks hebben gehad, met korte, liefdevolle tussenpozen waarin we elkaar verhalen vertelden en elkaar vasthielden en veel moesten lachen.

Uiteindelijk zei ik tegen hem dat hij nu echt moest gaan. Blijkbaar vond ik het geen probleem om seks te hebben met een wildvreemde, maar naast hem slapen was gewoon te intiem. Hij probeerde toekomstplannen te maken en ik liet hem weten dat het voor mij iets eenmaligs was. Ik zei dat het volmaakt was zo en dat ik nooit meer een onenightstand zou hebben omdat die nooit hieraan zou kunnen tippen. We kusten elkaar gedag en ik ging slapen met een brede glimlach om mijn lippen, en ik dacht bij mezelf: dank je wel.

Ik realiseer me heel goed dat een van de mooiste nachten van mijn leven niet meer was dan een onenightstand in Tampa. Maar ik voelde me net Marlene Dietrich in *Morocco*. Even voor alle duidelijkheid: ik wil niet suggereren dat iedereen zich moet beperken

tot slechts één onenightstand. Nee, nee, nee, integendeel: sommigen onder ons zouden misschien beter af zijn als ze de rest van hun leven alléén nog maar onenightstands hadden. Maar mij werd deze ontmoeting in de schoot geworpen op een moment dat ik me niet zo aantrekkelijk voelde voor mannen. Of überhaupt seksueel. Ik had behoefte aan enige geruststelling, en een nacht vol onverwachte seks met een roodharige, robuuste Brit was precies het kuurtje dat ik nodig had om het laatste restje taai slijm te bestrijden. Is er een metafoor die nóg minder sexy is? Nee. Bovendien heb ik het gevoel dat antibiotica nooit werkt. We weten allemaal dat een onenightstand geen wondermiddel is tegen een gebroken hart en een gebrek aan eigenwaarde. Zo'n geintje kan totaal verkeerd uitpakken. We hebben allemaal wel eens een of andere remedie in de vorm van seks geprobeerd, om ons vervolgens nóg eenzamer te voelen en met hangende pootjes terug te gaan naar de klootzak die we net met veel pijn en moeite hadden verlaten. Maar soms kan een onenightstand een concreet probleem oplossen. En beter nog: soms, wanneer je een probleem probeert op te lossen met seks, kom je erachter dat seks gewoon een beloning op zich is. Geen diepere betekenis. Geen andere agenda dan plezier. En soms is een lading welverdiende orgasmes van een vent die naar je kijkt alsof je een lekker hapje bent, op het moment dat je het keihard nodig had precies de juiste remedie. Kunnen we een Nationale Dag voor Roodharigen in het leven roepen? Deze man verdient een parade of zo.

Hij heeft nog een paar keer contact met me gezocht toen hij weer eens in de VS was, maar ik ben blijven vasthouden aan mijn wens om te koesteren wat, gek genoeg, voelde als de zuiverste nacht van mijn leven. En dat is het nog steeds.

3

Ik ben een introvert

Ik ben een introvert. Ik weet het – jullie denken: rot op, Amy. Je hebt ons net verteld dat je met een wildvreemde hebt liggen rollebollen in Tampa, en nu beweert je ineens dat je verlegen bent? Je bent niet verlegen, je bent een luidruchtige, beestachtige zuipschuit! Oké, daar zit wat in. Soms is dat inderdaad zo. Maar ik ben, zonder enige twijfel, een klassieke introvert.

Voor het geval je niet weet wat dat woord betekent, zal ik het even kort uitleggen. Als je wél weet wat het betekent, lees dan verder bij het hoofdstuk over de beste *glory holes* in Beijing en waar je ze kunt vinden. Geintje. Die informatie heb ik niet. Bovendien: lees verdomme gewoon mijn omschrijving van een introvert. Waarom heb je zo'n haast om een stuk over te slaan, viespeuk?

Introvert zijn betekent niet dat je verlegen bent. Het betekent dat je het fijn vindt om alleen te zijn. Je vindt het niet alleen fijn, je hebt het nodig. Als je een echte introvert bent, zijn andere mensen in wezen energievampiers. Je hebt geen hekel aan hen; je moet strategisch bedenken wanneer je je aan hen wilt blootstellen – net als met de zon. Ze geven je een levendig gevoel, tuurlijk, maar je kunt je er ook aan verbranden en dan krijg je zo'n rimpelig Long Island-decolleté waarvoor ik altijd heb gevreesd en waarvan ik weet dat ik het inmiddels heb. Voor mij zijn mediteren en een koptelefoon in de metro mijn zonnebrandcrème die me beschermt tegen de hel die anderen zijn.

Er is een *National Geographic*-foto van een jonge bruine beer die ik prachtig vind. Hij zit bedaard tegen een boom vlak bij de grens tussen Finland en Rusland. In het bijschrift staat zoiets als: ‘De welpen hebben de hele dag druk gespeeld, en vervolgens heeft een van hen zich afgezonderd van de groep om een paar minuten in zijn eentje tot rust te komen en te genieten van de stilte.’ Hier kon ik me helemaal in verplaatsen, want ik doe dat ook! Alleen wordt in mijn geval de beer weggerukt van zijn plekje bij de boom waar hij zat te chillen, vervolgens smeert een stel mensen verf op zijn gezicht, draaien ze krullen in zijn pels en trekken hem een jurk aan zodat ze hem een podium op kunnen duwen om op zo’n minuscuul circusfietsje te rijden. Ik zeg niet dat hij het niet fijn vindt om mensen aan het lachen te maken, maar toch, het is niet eenvoudig voor een kleine, aajibare introvert.

Ik weet dat mensen die een boek schrijven het soms een hele worsteling vinden, en je voelt gewoon dat ze op elke pagina helemaal stukgaan. Maar voor mij was het schrijven van dit boek een feest. Zitten en schrijven en praten tegen niemand is hoe ik iedere dag wel grotendeels zou willen doorbrengen. Sterker nog: het zal jullie misschien verbazen om te horen dat ik het merendeel van mijn dagen alleen doorbreng, tenzij ik op de set ben, wat waanzinnig uitputtend is voor een introvert. Als de lunchpauze begint, laat ik de tafels van de catering links liggen en stuif naar mijn trailer of een rustig hoekje en dan ga ik mediteren. Ik moet me volledig afsluiten. Deze tijd die ik in stilte doorbreng, is als voedsel voor mij. Daarnaast eet ik ook heel veel voedsel. Maar als ik niet aan het filmen ben, vind ik het fijn om de hele dag alleen te zijn. Misschien een uurtje lunchen met een vriend of vriendin, maar dat is het dan.

Als je performer bent – en dan ook nog een vrouwelijke – gaat iedereen ervan uit dat je het heerlijk vindt om permanent ‘aan’ te staan. Niets is minder waar voor mij en de mensen in mijn naaste omgeving. Onbedoeld is mij als kind bijgebracht dat ik, omdat ik een meisje was én actrice, het wel heerlijk móést vinden om

vriendelijk te zijn, en om iedereen aan het lachen te maken, en dat ik me wel altijd en overal op mijn gemak zou voelen. Ik denk dat alle meisjes op deze manier worden geconditioneerd, zelfs degenen die níét graag anderen vermaken. Van vrouwen wordt altijd verwacht dat ze een charmante gastvrouw zijn en vliegensvlug een anekdote klaar hebben of een gulle lach voor andermans verhalen. Wij zijn altijd degenen die alle ongemakkelijke momenten in het leven moeten gladstrijken met geestdodende beleefdheden. We zijn in wezen onbetaalde geisha's. Maar wanneer we niet voldoen aan deze verwachting (omdat we introvert zijn) wordt er automatisch aangenomen dat we ofwel depressief zijn of een kutwif. Misschien ben ik sowieso wel een kutwif, maar niet omdat ik geen zin heb om met mijn ogen te knippen en te glimlachen naar iemand die me vertelt dat-ie op de middelbare school een driedubbel-overgehaalde flikflak kon.

Ik woonde samen met mijn vriendje Rick (niet-zijn-echte-naam-niet-zijn-echte-naam) in de periode dat ik tot dit inzicht over mezelf begon te komen. Maar zelfs als kind wist ik altijd al dat er iets niet klopte. Ik wilde minder lang spelen dan de andere kinderen en op slaapfeestjes kneep ik er echt altijd tussenuit. Maar toen ik eenmaal volwassen was, kon mijn moeder me niet meer in het holst van de nacht komen ophalen en begon ik de dingen helderder te zien. Je zou kunnen zeggen dat Rick de eerste volwassen relatie was die ik had, dus voor het eerst in mijn leven speelde ik vaders- en moedertje met iemand, imiteerde ik de manier waarop een echtpaar plichtsgetrouw over en weer voldoet aan vrienden- en familieverplichtingen. Ik weet nog dat ik met de feestdagen meeding naar zijn ouderlijk huis en me realiseerde dat ik me regelmatig even zou moeten terugtrekken uit de fijne groep mensen waar we de hele dag mee doorbrachten. Elke anderhalf uur of zo zonderde ik me even af op zijn kamer of ging ik een ommetje maken. Er werd niet moeilijk over gedaan, maar iedereen zat overduidelijk wel op zijn horloge te kijken. Eén keer heeft Rick me meegenomen naar de

bruiloft van een vriend van hem. Na zo'n twee uur koetjes en kalfjes en beleefdheden heb ik me opgesloten op de wc. Ik had niets meer te bieden of te zeggen, en ik had het ondraaglijke gevoel dat ik aan het watertrappelen was.

Pas toen ik bevriend raakte met een aantal collega-comediens en -performers, realiseerde ik me dat introvert zijn geen tekortkoming is. Zelfs wanneer we met zijn allen op vakantie gaan of samen touren, trekt iedereen zich af en toe terug op zijn eigen kamer en blijft vervolgens per sms contact houden met de anderen. Deze eigenschap kan lastig zijn als je baan eigenlijk van je verlangt dat je constant onderweg bent en contact maakt met nieuwe gezichten, nieuwe steden en nieuw publiek. Je komt een heleboel mensen tegen in dit type werk, en je voelt je lullig als je niet iets van je energie en je conversatie weggeeft aan iedere chauffeur, hotelbaliemedewerker, plugger, backstage-crewlid, bezoeker, ober enzovoort. En dan bedoel ik echt 'weggeven'. Tussen twee oplaadmomenten in is energie eindig. Dat spul raakt gewoon op. Het is niet zo dat ik geen respect heb voor deze mensen die keihard hun werk doen (werk dat ik overigens zelf ook allemaal heb gedaan, want ik heb ieder mogelijk baantje gehad, behalve zwangerschapscoach, maar daarover later meer). Ik weet dat ze het goed bedoelen, en ik weet dat er heel veel mensen zijn die, in tegenstelling tot ondergetekende, dolgraag aan hun taxichauffeur willen vertellen hoe hun vlucht was (vluchten verlopen over het algemeen probleemloos) en wat voor weer het was in New York (koud of warm... het zal me aan mijn reet roesten). Hoeveel hotelkamersleutels wilt u? (Doe er maar honderdnegen.) Ik ben gewoon niet zo iemand, en ik wil hun tijd en energie (of de mijne) niet verspillen aan hersenloos gezwets. Als een chauffeur je van het vliegveld komt ophalen, vraagt-ie stevast waarom je in de stad bent en wat voor werk je doet. Toen ik nog een beginner was, gaf ik altijd het eerlijke antwoord, maar ik heb ondertussen mijn lesje wel geleerd, want het ging elke keer ongeveer zo:

‘O, je doet comedy?’

‘Heb ik je wel eens gezien?’

‘Sta je op YouTube?’

‘O, mijn neef is comedian. Hij heet Rudy Fuckface. Ken je hem? Googel hem maar eens.’

‘Heb je Carrotbottom wel eens ontmoet?’

‘Weet je wie grappig is? Jeff Dunham.’

‘Je zou eens een show moeten doen over taxichauffeurs.’

‘O, ik kan je wel wat grappige dingen vertellen voor je show.’

‘Heb jij niet in die ene film gespeeld?’

‘Niet? Zeker weten?’

‘Meestal heb ik het niet zo op vrouwelijke comedians.’

Dáár zakt echt mijn broek van af. Het is niet zo dat iemand langs zijn neus weg zou zeggen: ‘Meestal heb ik het niet zo op zwarte mensen.’ Het is een belediging om dit te zeggen tegen een vrouwelijke comedian. En laat me raden: je hebt in je hele leven maar één vrouwelijke comedian gezien en dat was in de jaren tachtig en zal ik je eens wat vertellen? Waarschijnlijk vond je haar helemaal te gek.

Om dit soort gesprekken te vermijden, heb ik een poosje een ander verhaal verteld en gezegd dat ik lerares was. Maar ze bleven nog steeds te veel vervolgvragen stellen, dus tegenwoordig zeg ik: ‘Ik vertel verhalen voor mijn beroep.’ Dat bleek precies griezelig genoeg voor hen om te stoppen met de smalltalk.

Ik kan een hele avond voor een publiek van duizenden mensen op het podium staan praten over mijn kwetsbaarste en intiemste gevoelens – zoals mijn gedachten over de laatste gozer die in mij is geweest, of het feit dat ik eet als de veelvraat uit de film *Seven* wanneer ik dronken ben. Maar ik doe het serieus een stuk minder goed op feestjes of bijeenkomsten waar ik me verplicht voel om ‘sociaal’ te doen. Meestal ga ik op zoek naar een hoekje waar ik me kan verstoppen en begin ik me onmiddellijk net zo zombieachtig te gedragen als het meisje uit *The Ring* in de hoop dat niemand met

me komt praten. Maar op het juiste moment op de juiste plaats kan ik heel vriendelijk zijn. Ik heb bijvoorbeeld diverse gezellige gesprekjes gevoerd met naakte bejaarde dames bij de kluisjes in de sportschool. Ook al staan ze hun haar te föhnen met hun grijze, hoogpolige tapijttegel, open en bloot, ik maak een praatje met hen.

Het is waarschijnlijk niet verrassend dat ik soms sociale media verkies boven menselijke interactie. Waarschijnlijk is dat ook een introvertendingetje. Sociale media zijn gewoon veel efficiënter, net als online daten. Alles kan snel en pijnloos, en zodra je tot de ontdekking komt dat iemand gestoord is of niet grappig, kun je het gesprek direct afkappen. Zelfs de foto's die iemand uitkiest om op Instagram te posten, kunnen je een hoop tijd helpen besparen. Ik heb ooit een potentiële romance beëindigd omdat die gast een foto postte van de begrafenis van de hond van een vriend. Letterlijk het in de aarde laten zakken van het lichaam van de hond in een vuilniszak, zeg maar. Met de mededeling dat hij het een eer had gevonden om erbij te mogen zijn. Niet eens zijn eigen hond!

Naar mijn mening moet wat iemand op Instagram zet een positieve bijdrage leveren aan de menselijke beschaving, en feitelijk juist zijn. Niet dat de begrafenis van een hond die beide dingen niet is. Maar het maakte wel duidelijk dat de persoon in kwestie kickte op verdriet en het heerlijk vond om deel uit te maken van een drama omdat hij daarvoor het gevoel had dat hij leefde en belangrijk was. Zelf post ik het liefst foto's van mijn zusje die een berg stront van haar hond opraapt wanneer we een ommetje maken. Waarom niet realistisch zijn en alles van jezelf laten zien? Een van de eerste keren dat ik het slachtoffer werd van de paparazzi, hadden ze me ongemerkt vereeuwigd tijdens het stand-up paddleboarden in Hawaï. Ik herkende mezelf niet eens. Ik zag de foto's in tijdschriften en dacht: hé vet, Alfred Hitchcock leeft en hij is gek op watersport. Nee dus, ik was het zelf. Toen een vriendin me vertelde dat ze online stonden, bracht ze dat op een toon alsof mijn beide ouders bij een brand om het leven waren gekomen. Maar ik heb meteen vol trots de allerlelijkste foto gepost, want ik vond het

hilarisch. Ik zal regelmatig de spot met mezelf drijven in dit boek, maar weet wel dat ik me goed, gezond, sterk en neukbaar voel. Ik ben niet het lekkerste ding dat er rondloopt. Ik zou, zeg maar, de op twee na lekkerste bartender zijn bij een Dave & Buster's in Cincinnati. Een andere keer, toen ik door de paparazzi werd 'betrap't tijdens de schandelijke daad van het eten van een broodje, heb ik onmiddellijk een correctie gepost met betrekking tot het type vlees dat erop zat (ze beweerden ham, maar het was prosciutto).

Aan de andere kant heb je van die mannen en vrouwen, en we kennen ze allemaal (beroemdheden of gewone mensen), die alleen maar fantastische kiekjes posten van hun buikspieren, of foto's waar ze per ongeluk oogverblindend op staan, ook wel bekend als #humblebrags (RIP @wittels die deze perfecte term heeft bedacht). Nee dank je, zeg ik tegen deze mensen. Iemand die niet op de rand van een inzinking balanceert, wil ik niet eens kennen. Sociale media zijn een fantastisch hulpmiddel voor zowel ons introverten als mensen met fatsoen, aangezien ze de tijd versnellen tussen de gedachte dat iemand te gek is en het besef dat hij of zij verschrikkelijk is. Ik snap niet hoe introverten konden overleven zonder internet. Of met internet. Sterker nog: ik snap helemaal niet hoe we overleven. Het voelt onmogelijk.

Nu ik weet dat ik een introvert ben, kan ik deze eigenschap beter hanteren en het zelfs als iets positiefs zien. Het is bijvoorbeeld een bekend gegeven dat veel CEO's introvert zijn, en de touwtjes in handen hebben bevalt mij ook wel, ongeacht waar ik mee bezig ben. Ik omring mezelf met intelligente, getalenteerde mensen, laat hen hun ding doen, luister naar hun ideeën, en bedenk wat de sterkste manier is om met hen samen te werken en het best mogelijke eindproduct af te leveren. Ik schrijf al mijn eigen grappen als het om stand-upcomedy gaat, maar alles wat ik verder heb gecreëerd, is te danken aan de samenwerking met kleine groepjes grappige mensen die collectief individueel aan het werk zijn, en dat is mijn favoriete

manier om dingen voor elkaar te krijgen. Het zou geen verrassing moeten zijn dat veel schrijvers introvert zijn, dus voor mijn tv-serie werkt het heel goed om gedurende korte perioden zij aan zij samen te werken; vervolgens trekt iedereen zich thuis terug in zijn eigen productieve introvertencoconnetje om serieus werk te verzetten. We zijn in wezen een groep holbewoners die maar voor een beperkte periode sociaal kunnen doen. Op een willekeurige dag met het schrijversteam ziet de agenda er ongeveer als volgt uit:

12.00 uur: Het team arriveert op kantoor.

12.15 uur: De groep bestelt iets voor de lunch. We willen allemaal soep, maar het duurt soms wel twee uur voordat die wordt bezorgd, dus nou ja, dan maar Bareburgers. Kyle Dunnigan doet er altijd het langst over, want hij eet gluten- en zuivelvrij en dat moeten we allemaal tot vervelens toe aanhoren. (Sinds dit jaar eet hij niet meer g- en z-vrij en we zijn allemaal woest dat hij ermee is gestopt nadat we hem er zo lang over hebben moeten aanhoren.)

12.16-12.59 uur: Het team praat en mekkert over het lange wachten tot de lunch wordt gebracht.

13.00-13.10 uur: We lunchen en praten over *The Bachelor*.

13.15-13.30 uur: Sanitaire stops voor iedereen. Kurt Metzger vertelt een verhaal over een raar meisje dat hij heeft gebekt.

13.30-14.00 uur: Ideeën bespreken voor sketches of uitgebreid roddelen en met zijn allen YouTube-filmpjes kijken.

14.00-15.00 uur: Bespreken wat voor snack we zouden willen. Ik ga honderd keer plassen.

15.00-16.00 uur: We timmeren scripts in elkaar.

16.00-19.00 uur: Iedereen schrijft in de veilige haven van zijn eigen huis.

Het is lastig om langdurig in gezelschap van anderen te verkeren terwijl je creatief bezig bent, en ik snap niet hoe de schrijvers van

latenightshows dat doen: de hele dag bij elkaar zitten en aan de lopende band grappen en sketches produceren. Ik heb de mazzel dat ik een enorme groep mensen heb die elkaar allemaal hun eigen ding laten doen, en het proces van collectief individueel schrijven is super. Mijn zus Kim en ik zitten vaak naast elkaar op de bank stilletjes te schrijven aan dezelfde film, zonder te praten – niet uren – maar dagenlang. We zeggen dan ongeveer twee zinnen tegen elkaar, en die gaan altijd over eten.

Tot slot zou ik graag even in dankbaarheid willen stilstaan bij het geheime wapen van de introvert, een van onze meest fantastische overlevingsmechanismen in sociale situaties. Afscheid nemen op z'n Iers – oftewel: met stille trom vertrekken – is een techniek die ik in de loop der jaren tot in de puntjes ben gaan beheersen. Niets ten nadele van de Ieren overigens, met die term. Echt een geniale vondst van jullie, deze gepatenteerde vorm van als de sodemieter maken dat je wegkomt zonder te hoeven uitleggen waarom. Zelfs als ik dronken ben, kan ik ieder willekeurig evenement stilletjes via de zijdeur verlaten, echt subtiel en ninja-achtig, en onaangekondigd, een klassieke introvertentruc waar ik regelmatig op terugval. Ik ben net Omar uit *The Wire*. Maar niet heus. 'Amy, ik heb je gisteravond niet zien weggaan... je hebt niet eens gedag gezegd!' Zeker weten dat ik geen gedag heb gezegd. Als ik je gedag heb gezegd, was dat geheel per ongeluk en omdat je midden in de deuropening stond terwijl ik daardoor naar buiten probeerde te walsen.

Ik zou willen dat ik met stille trom kon vertrekken uit dit hoofdstuk, want zoals te verwachten was, ben ik doodmoe van zo lang over mezelf schrijven. Maar eerst, voordat ik er professioneel tussen-uit knijp, wil ik er nog maar eens op wijzen dat een schreeuwerige, vaak tactloze, licht ontvlambare, blonde buitenkant niets zegt over de inhoud. (Dat geldt voor dit boek trouwens wel, want de buitenkant is mooi en de inhoud ook.) Dat het bij mijn werk hoort om mezelf belachelijk te maken en van mijn hart geen moordkuil te maken, betekent nog niet dat ik niet ook een introvert kan zijn. Geloof

het of niet: ik heb wel degelijk een complexe ziel, net als jullie, en ik vind het fijn om alleen te zijn. Ik heb het nodig. En ik ben zelden gelukkiger geweest dan toen ik eindelijk tot dit inzicht kwam. Dus als je net als ik een introvert bent, vooral een vrouwelijke introvert, of iemand waarvan wordt verwacht dat-ie voortdurend z'n energie weggeeft aan de rest van de wereld, wil ik je aanmoedigen om tijd voor jezelf te creëren. Wees niet bang om je terug te trekken. Laad jezelf op, zolang als nodig is. Leun tegen een boom en zonder je af van de andere beren. Ik zit daar ook, maar ik beloof je dat ik je niet zal storen.